

Med diakonforbundet som hjertesak

Gotfred Rekkebo ble den første heltidsansatte medarbeider i De Norske Diakoners Broderforbund. Tidligere var arbeidet drevet hovedsaklig på frivillig basis. Fra 1947 ble dette forandret ved ansattelsen av Rekkebo som landssekretær.

Kjell-Henrik Henriksen

Hva var den konkrete årsak til at Diakonforbundet gikk over fra å drive virksomheten på frivillig basis til å ansette en landssekretær?

Det var flere forhold enn jeg kan nevne her. Noen av dem var at det etter krigen vokste frem en generell vilje til fornyet innsats, også i kirken og i diakonale sammenhenger. Det var vilje til å satse på Diakonforbundet både for fremtiden og for å løse de vanskelighetene som krigen hadde skapt for diakoner, diakonenker og diakonbarn. Men det var også et internasjonalt engasjement til stede. Selvstendigjøringen av diakonene i Norden og fornyet kontakt med den mannlige diakoni i Tyskland var aktuelle pådrivningsfaktorer.

Også tidligere hadde det vært uenighet om hvordan diakonene skulle organiseres. Fra tiden før stiftelsen av Diakonforbundet i 1915 var det jo minst to fløyer hvor den ene allerede i 1907 dannet Diakonforeningen. Var det

bred enighet i 1947 om en ny ffensiv linje, eller var det også dengang fløydannelse?

Det var nok enighet til å begynne med fordi styret bestemte seg for å opprette stillingen. Men så dukket det igjen opp talsmenn for det syn at Diakonhjemmet skulle være faderhus og forstander diakonenes leder. Så vidt skarp var meningsforskjellene i dette spørsmål at det var diakoner som i flere år ikke hilste på forbundssekretæren, og som betakkert seg for å møte ham i diakonlagene. Men det skjedde mye annet positivt i denne tiden at etter hvert samlet alle seg om den nye linje.

Når man leser Diakonforbundets historie får man inntrykk av at det alltid har vært «hjertesaker» som har samlet diakonene til praktisk innsats. Derimot synes det aldri å ha vært et samlet Diakonforbund bak arbeidet med å fremme diakonitjenesten i Kirken. Har du vært en mann for «sakene» eller for «saken»?

Det kan nok se slik ut. Men formelt og også reelt var saken gan-

ske klar. Hovedmålet for diakonforbundet var å styrke medlemmene i deres kall til tjeneste. Som nummer to var det en oppgave å gi økonomisk hjelp, noe som det var konkret behov for den gang. Først som nummer tre kom arbeidet med saker av felles interesse. Jeg tror det er viktig at vi idag ser med stolthet og ærbødighet på hva Diakonforbundet virkelig har utrettet og medvirket til av pionérinnsats. At vi kanskje i løsningen av de praktiske saker ikke har fulgt med i de mer prinsipielle overlegninger får så være. Jeg ser større svakhet i bare prinsipielle overlegninger uten følgende handlinger enn det motsatte. Da blir diakonien bare ord, og dermed substansløs.

Yngre diakoner får gjerne høre at det var et tap at «broderforbundet» forsvant. Har ikke «broderforbundet» mer vært en illusjon for de få vellykkede, mer enn en håndfast realitet for de mange?

Broderforbundet var for diakonene det samme som moderhuset for diakonissene. For meg var det en håndfast realitet som styrket

Gotfred Rekkebo

meg i en tjeneste som jeg ofte følte jeg ikke lyktes med. Å være med i broderforbundet med den omsorg det betø for meg og de mange andre var først og fremst en forpliktelse, og der nest en rettighet. Nå tror jeg Diakonforbundet har tapt broderforbundsfunksjonen, noe som gjør at jeg ikke føler meg hjemme i organisasjonen. Broderforbundsfunksjonen er ikke ord. Jeg håper Diakonforbundet vil gjenoppta den virkelige broderforbundsfunksjon til glede og velsignelse for så vel diakoner som kirke.

Du er kjent som en inspirator og brannstifter. Er det ting som du har vært med på å bygge opp som spesielt gleder deg idag?

Ytre sett kan vel noe se vellykket ut. Men alle som kjenner seg selv vet at det bare ble stykkevis og delt. Derfor er det ikke hva

jeg har vært med på, men at jeg er aktiv og engasjert som er av fortsatt verdi. Jeg kjenner spenning over nye diakonale utfordringer, og jeg rent ut sagt nyter å være opptatt av dem og om mulig å kunne yte mitt til at de skal virkeligjøres. Og som gammel diakon ser jeg fremover til det store tjenestebytte som må komme, og hvor jeg skal tjene på annen måte.

Så vidt jeg kan se er Diakonforbundet inne i en selvstendigjøringsfase og en kirkeligjøringsfase. Skolelagstiden er snart et tilbakelagt stadium. Diakonitjenesten i Den norske kirke blir etter hvert en realitet, ikke bare en visjon. Hvordan vil du vurdere disse to strømningene som mulige bærebjelker for Diakonforbundets fortsatte eksistens?

Dette vil jeg ikke vurdere. Men jeg tror ikke noe i Guds rike vok-

ser frem uten at det er tuftet på kall, tjenersinn, fostring, selvfornektelse og Kristus-iver. Dette gjelder selvfølgelig også for Diakonforbundet.

Hva Den norske Kirke angår, har den ikke våknet for sitt diakonale ansvar. Den setter diakonien bort på anbud og pynter seg med den ved passende anledninger. Skal Diakonforbundet ha noen oppgave i å fornye seg selv, må det fornye seg sammen med kirken slik at mennesker ikke bare vet om den, men merker den i sine liv.

Har du et jubileumsønske til slutt?

Ja. Det er at de åndelige verdier som de som gjenskaper diakonien i vår kirke i forrige århundre hadde, og som gjorde Diakonforbundet til et velsignelsens redskap, kan bli åpenbart og virke til fornyelse ved dette jubiléet. Med en slik åndelig visjon og ballast kan Diakonforbundet trygt gå videre inn i det 21. århundre. Og vi gamle diakoner og diakonisser kan med glede og trygghet si som Simeon i tempelet: «Herre, nå lar du din tjener fare herfra i fred...»

